

Klub kaktusářů Plzeň

založen 1965

Zpravodaj č. 3

květen 2024

25. ročník



Vážení přátelé,

jaro je v plném proudu a počasí si s námi zahrálo tak trochu ruskou ruletu. Nadprůměrně vysoké teploty v březnu a na začátku dubna nás přesvědčily, abychom odzimovali naše sbírky o poznání dříve, než jsme byli zvyklí. Ti, kdo zimují ve sklepu, mohli být sice v klidu a počkat, ale myslím, že také neodolali. Každopádně pro ty, kteří zimují ve skleníku, to bylo složité období. V temperovaném skleníku s celoročním provozem teploty dosahovaly touto dobou běžně již letních hodnot, a tak zazimované rostliny z venkovních prostorů pod parapety značně trpěly a hlásily se vehementně do vegetace. Bylo třeba je vystěhovat i s tím rizikem, že se ještě může výrazně ochladit a dokonce, že může ještě i mrznout. A ono mrzlo a jak! Ale jak to dopadlo? Pomrzlo kde co, třešně, jabloně, ořešáky, kiwi, víno ...ale kaktusy ne. Alespoň ne u mne v Plzni. -3 °C prostě není mráz, který by kaktusům měl vadit, pokud se přes den oteplí. A na jaře už to tak bývá. Samozřejmě se nejedná o teplomilné druhy, ale o druhy z hor, které jsou i v přírodě občas vystaveny krátkodobým poklesům pod bod mrazu. Doufám tedy, že jste i vy přestáli tyto výkyvy beze ztrát a že vám již nebude do podzimu klesat ani teplota a ani nálada pod bod mrazu.

Jiří Musil, KK Plzeň

Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
Duben	11.4. - V. Jakubec – Mexická zastavení	H.Rousová	V. Machačný
Květen	9.5. - M. Halada – Mexiko 2023	J. Skála	12.5. H.Sikora
Červen	6.6. M.Kůrka – Mediololobivia	J.Jíška	16.6. P.Kuták
Září	<i>V jednání</i>	z výstavy	Kolokvium

Pozor červenová schůze bude již první čtvrtek v měsíci, tj. 6.6. před výstavou!!!

Nedělní návštěvy

V květnu **12.5. navštívíme Sikorovi v Klabavě** č.p. 114. Kdo neví, je to nad hrází přehrady. Henry se zaměřuje převážně na kaktusy a jeho manželka Lenka na sukulenty. U Sikorů jsme dlouho na nedělní návštěvě nebyli. Minulý rok rozšířili pěstební plochu o další pěkný skleník se sukulenty. Můžeme se těšit na skvěle pěstované rostliny.

V červnu po výstavě, tj. **16.6. navštívíme sbírku Petra Kutáka** na adrese Bendova 7. Každý rok se scházíme u Petra v Bolevci, ale v jeho hlavní sbírce jsme už dlouho nebyli a v červnu se zdá být k takovéto návštěvě ideální čas. Zároveň proběhne vyrovnání výstavy. Sejdeme se na místě, v případě nutnosti volejte 725 787 704.

Společenská kronika

V květnu oslaví náš dlouholetý člen **MUDr. Vratislav Kraus** ze Zemětic **80 let**, stejně tak jako **František Flaisig** z Vacov u Janovic nad Úhlavou. Oběma přejeme hlavně hodně zdraví, a aby kaktusy a přátelé kolem nich měli i nadále místo v jejich srdcích.

V červnu pak oslaví **70 let** legenda nejen plzeňského kaktusářství **Miloslav Hájek**. Mílovi se splnil sen mnohých kaktusářů, kdy jeho synové pokračují v kaktusářství, a tak mu přejeme hlavně pohodu a do dalších let pevné zdraví.

Zájezd

O plánu zájezdu jsme informovali v minulém Zpravodaji 2/2024, a tak jen stručně opakujeme podstatné informace. Ve **čtvrtek 16.5. 2024 ve 13 hodin odjíždíme z obvyklého místa, z parkoviště u „Bohemky“**, a pojedeme do Nových Zámků na ubytování v penzionu Salur. V penzionu budeme ubytováni 3 noci, tj. po celou dobu zájezdu. V pátek 17.5.2024 navštívíme sbírky p.Klottona (80 m²), Balogha (50 m²), Fabiána (400 m²) a na závěr p.Kelleho (30 m²) v Nových Zámčích. Naobědváme se v Nových Zámčích nebo ve Dvorech nad Žitavou. V sobotu 18.5.2024 pojedeme na Nitransko. K p. Kališovi, Klbíkovi (skleník a skalka), naobědváme se v Nitře. Odpoledne navštívíme p.Halamu, Behula (70 m²) a Popíka. V neděli 19.5.2024 po snídani pojedeme do Trnavy k p. Snopkovi (20 m², kaktusy Peru, Argentina, Bolívie a stapeliovité rostliny) a dále p. Strašiftákovi. Poslední sbírku navštívíme po obědě v Pezinku u p. Nemčeka.

Na cestu do Plzně vyrazíme v 16 hodin, abychom přijeli do 22 hodin na parkoviště u „Bohemky“.

Výstava Klubu kaktusářů Plzeň

Je před námi nejdůležitější veřejná klubová akce. Připomínáme, že Plzeňská výstava kaktusů se koná na našem oblíbeném místě **U Zvonu**, a to v termínu od **8. do 12. června 2024**. Potřebujeme ale podporu od každého z Vás, našich členů, abychom byli schopni opět nejen postavit výstavní stan a připravit důstojnou výstavní expozici, ale také zajistit a pokrýt služby. Velice si vážíme Vaší podpory, díky níž se mohly uskutečnit předchozí ročníky. Prosím, vezměte to jako klubovou čest, vždy je nesmírně obtížné vše organizačně a personálně zajistit a pomozte klubu s výstavou! Je to pro nás hlavní a jedinečná možnost, jak oslovit veřejnost a podnítit zájem o pěstování kaktusů a jiných sukulentů a případně rozšířit naše řady. A také zasít to pověstné „semínko“ pro budoucnost třeba v rámci akce malování dětí. Kdo můžete, prosím podpořte také pěstitelskými přebytky tuto akci pro děti.

Výstava Klubu kaktusářů Rokycany

Sokolovna Rokycany 1-4. června otevřeno 8 - 18h

Kolokvium

Je sice teprve květen, ale vězte, že ani letos nebude v našem kalendáři chybět tradiční kaktusářské Kolokvium, letos v pořadí již 25. Témata a příspěvky se pomalu schází, samozřejmě jako vždy na pěstitelské téma, podrobnosti budou zveřejněny až před samotnou akcí. Nezapomeňte si však rezervovat svůj čas **13-14.zář**, je to čas, kdy nemusíte nikam jezdit, a přesto sám kaktusářský svět přichází až k Vám. Neměli byste u toho chybět!

Zpráva o činnosti za rok 2023

Vážení přátelé,

dovolte mi, abych Vám jménem výboru KK Plzeň,z.s. přednesl zprávu o činnosti za rok 2023.

Loňský rok byl již 58. rokem nepřetržitého fungování našeho klubu.

Náš klub měl k 31.12.2023 115 členů, což je o 10 členů více než v roce 2022. Počet členů nám poslední 3 roky trvale klesal, a tak byl v tomto ohledu loňský rok výjimečným. Navíc většinu

nových členů přivedl některý z našich stávajících členů a je tedy zde i předpoklad, že se noví členové snáze zapojí do klubových aktivit. Pevně doufáme, že tento trend bude pokračovat.

Konání členských schůzí proběhlo dle plánu a sešli jsme se každý měsíc mimo prázdnin v salóнку restaurace kulturního domu JAS. Přednášeli nám Tomáš Procházka z Prahy, Juraj Němček z Pezinoku, Jarda Procházka z Brna, Martin Tvrdík z Úvalů u Prahy, Jarda Bohata z Kozojed u Prahy, Jirka Vondráček ze Žatce, Petr Kuták 2x a Luboš Kanca 2x.

Po dlouhých třech letech se opět konal náš tradiční kaktusářský bál. Byl v pořadí již 36. a s příznačným názvem „postkoronavirový“. Trochu jsme měli obavy, jaký vliv bude mít na účast taková dlouhá odmlka, kdy konání bálu bránila různá epidemiologická opatření. Ukázalo se ale, že bál má mezi našimi členy a jejich přáteli stabilní místo, a dokonce byl nakonec po mnoha letech zcela vyprodán. Ostatně již nyní víme, že tomu tak bylo i v roce 2024

Další klubovou akcí v roce 2023 byl zájezd, který se konal ve dnech 13-14.května. Díky Pepovi Homolkovi, který se opět ujal organizace zájezdu, jsme mohli navštívit sbírky ve východních Čechách. Kromě otevírání sezony ve Dvoře Králové jsme navštívili sbírky Ondry Mikeše, Luboše Hojného, Libora Mejstříka, Josefa Matouše, Zdeňka Richtera, Karla Volejníka a Josefa Hodyce. A to i přes nečekaný problém s autobusem, který se ale podařilo vyřešit díky obětavosti Tondy Berky operativním zajištěním náhradní dopravy a díky pomoci ze strany Jardy Bohaty a Ondry Mikeše, předsedy KK Dvůr Králové, kteří nás v kritické chvíli rozvezli po okolních sbírkách osobním autem.

Ve dnech 10.-14.6. náš klub zorganizoval tradiční výstavu, kde vystavilo své expozice 31 členů a aktivně se zapojilo 55 členů spolku, což je skvělé. Hodnotitelé Marika Looseová a Jirka Konstantinovič pak vybrali 3 nejlepší expozice a cenu Alberta získali Jirka Korda, Miroslav Mařík a Josef Kraus. Blahopřejeme! Poprvé měli možnost hodnotit nejlepší výstavní expozici také návštěvníci výstavy. Ani tak nešlo o to, kdo tuto cenu získá, ale aby se i sami návštěvníci aktivně zapojili do průběhu výstavy. Dle ohlasů se zdá, že to návštěvníky bavilo a během soboty jich hlasovalo téměř 1000. Druhý červnový víkend jsme pak opět díky našim členům z Klatov a okolí mohli zorganizovat také malou výstavu během Klatovské pouti. Součástí obou výstav byla samozřejmě i oblíbená akce pro děti „Namaluj kaktus, dostaneš kaktus“. Díky všem, kteří darovali dětem rostliny, je to investice do, nejen naší, kaktusářské budoucnosti.

Vrcholnou akcí minulého roku bylo Plzeňské kaktusářské kolokvium. Sympozium se konalo v sobotu 16.září a jednalo se již o 24.ročník. Vše začalo v páteční podvečer přátelským setkáním u předsedy, kde se sešlo na 70 hostů. Nechybělo pivo ani dobré jídlo, degustace dovezených vzorků piv a vrcholem byla premiéra nového filmu s díly našeho kameramana Laabuse. V sobotu pak proběhl hlavní program. Po burze následovalo pásmo krátkých příspěvků na pěstitelská témata. Přednášeli Jirka Vondráček, Vladimír Machačný, Radmila Matulová, Josef Galo, Pavel Peregrin, Tomáš Procházka, Miroslav Naxera, Jan Jíška a Jiří Musil, samozřejmostí byla oblíbená následná diskuze ke každému tématu. Děkujeme všem, kteří pomohli s organizací. Odměnou nám je nejen oficiální účast 117 návštěvníků, ale hlavně to, že většina z nich zůstala na přednášky až do konce, což nebývalo dříve zvykem. Příjemným zpestřením pak byla i možnost v rámci Kolokvia navštívit v odpoledních hodinách sbírku Míry Naxery, kde jsme mohli ocenit nejen krásné rostliny ale i pohostinnost jeho rodiny, kterou většina účastníků využila.

Během podzimu se podařilo zorganizovat pro členy i akci semen. Semena dodalo 8 členů.

Nadále jsme pokračovali ve správě webových stránek a koordinaci diskuzního fóra. Velký díky patří Petrovi Krasovi za správu webu a udržování jeho funkčnosti.

Distribuci časopisů Kaktusy a Cactaceae a nově i klubového Zpravodaje, obětavě zajišťoval Jirka Erhard.

Zpravodaj vyšel v plánovaných termínech 5x ročně. V průběhu roku požádal Luboš Kanca po téměř 15 letech o uvolnění z pozice redaktora. Možná se dnes pro nás zdá být samozřejmostí, že každý druhý měsíc dostaneme Zpravodaj do rukou, ale vězte, že je za tím spousta práce. A když si ji vynásobíte 15 roky a každý rok pěti čísly, je za tím již pěkný kus života. Takže Laabus, děkujeme. Funkce redaktora se následně ujal Petr Kuták.

A víte, že jsme letos zahájili již 25. rok, kdy pravidelně tento náš klubový časopis vychází? Bez Vás, přispěvatelů, by to samozřejmě nešlo a ani by to nedávalo smysl. Děkujeme všem, kteří v loňském roce přispěli k naplnění jeho obsahu. A budeme rádi, pokud budete přispívat i v budoucnu.

Velký dík patří Karlovi Sladkému, který se i nadále staral o řádné vedení všech dokladů a jejich zaúčtování tak, aby bylo vše v souladu s požadavky oficiálního auditu. S výsledky hospodaření budete seznámeni v samostatné zprávě.

Na řádný chod klubu pak opět po celý rok bedlivě dohlížela revizní komise ve složení Alena Berková, Jana Černá a Marika Looseová. Se svou zprávou nás seznámí její předsedkyně v samostatné zprávě.

A co říci na závěr? Sluší se poděkovat Vám všem, našim členům, kteří jste pomohli naplnit náš oficiální klubový program. To samozřejmě není málo a všem ze srdce děkuji. Ale rád bych zmínil ještě něco, čeho si v našem klubu nejvíce vážím. Někteří zlí jazykové o nás, kaktusářích, často tvrdí, že my ty kaktusy máme vlastně jen proto, abychom měli důvod se scházet. Ale když se člověk nad tím zamyslí, vlastně mají svým způsobem pravdu. Jen nechápou tu základní věc. Kaktusy a sukulenty a ani členství v klubu nejsou pro nás cíl, ale cesta. Je to cesta, kterou máme možnost jít společně a na které nacházíme přátele často na celý život. A to není málo. Važme si toho, že to u nás v Plzni tak funguje. Není to samozřejmost.

Děkuji za pozornost

Jiří Musil
Předseda KK Plzeň, z.s.



Setkání s „paní“ Lobivia

(článek k fotografii na titulní a zadní straně Zpravodaje)

Rod Lobivia není v poslední době nikterak na výsluní zájmu pěstitelů kaktusů. Je to trochu škoda, protože se jedná o krásné, atraktivní a relativně snadno pěstovatelné rostliny. Šlechtou mezi lobiviami je pak Lobivia ferox Britton&Rose a její početné formy. Těch jmen, která kolují mezi kaktusáři je vícero (L. ducis-paulii C.F. Fröst, L. longispina Britton&Rose plus jejich různé varianty a formy Lobivia hastifera Werderm., Lobivia horrida F. Ritter, atd.). Realita je však taková, že taxony plynule přechází jeden v druhý a nelze mezi nimi učinit jednoznačnou hranici. Ostatně tak je to s většinou Argentinských rostlin. Za zmínku snad stojí dvě formy. Na jedné straně L. ferox v širším pojetí druhu, jedná se o poměrně velké rostliny, které mohou mít 20cm i více v průměru, mají silné robustní, rovné i zakroucené trny a bílé květy, a na straně druhé L. longispina, jakožto spíše drobnější rostliny, většinou s tenkými a ohebnými trny a hlavně s různobarevnými květy. Barva květů je nejčastěji v různých odstínech žluté, ale také světle červené a někdy i s nádechem růžové nebo oranžové. Na našich cestách jsme se s Lobivia ferox příp. longispina setkali mnohokrát, neboť pokrývají rozsáhlý areál Argentinského Altiplána a to až do Bolívie. Vždy se jedná o vysokou

nadmořskou výšku a to výrazně přes 3000m n.m. Nejjižnější výskyt *L.ferox* jsme zaznamenali v horních partiích Quebrada del Toro v okolí El Rosal v nadmořské výšce 3300m. Zajímavé bylo, že jsme zde často nacházeli rostliny pomrzlé. Důvodem je pravděpodobně cca 20 km vzdálená hora Chañi s nadmořskou výškou 5896 m. Mimochodem jedná se o nejvyšší horu Jujuy. Její jižní svahy, tedy odvrácené od slunce, směřují právě do oblasti Quebrada del Toro, a tak studený vzduch může stékat až do nižších nadmořských výšek. Tyto lobivie nějaký ten mrazík snesou, ale zřejmě v určitých časových intervalech dorazí opravdu silné mrazy a ty pak dokonají dílo zkázy. V roce 2012 zde byly pomrzlé i vzrostlé pasakány, které zde musely nějaký ten rok bez problémů růst. Na druhou stranu zde také rostoucí *G.speggazzinii* (nedalekou oblastí Quebrada Tastil se jedná o jejich nejsevernější výskyt), mrazům bez problémů odolávaly a byly v lepší kondici než lobivie a pasakány. Pravděpodobně je to tím, že jsou v zimním období výrazně seschlé, a i přes svou velikost hodně zatažené do země, což dospělé lobivie o průměru více než 20 cm nedokážou.

Asi nejkrásnější rostliny jsme opakovaně pozorovali v okolí Salinas Grandes. Jedná se o rozsáhlou bezodtokovou pánev, kde *L.ferox* osidluje okolní kopce a to jak na západě směrem k Susques, tak i na východ k Purmamarca a pak dále na sever prakticky kontinuálně až do Bolívie. V roce 2022 jsme zde byli v době před prvními dešti, a tak rostliny byly mimořádně seschlé, a tedy i extrémně vytrněné. Některé rostou přímo na holých skalách, jiné ve svazích písčitých kopců. V každém případě však musí odolávat opravdu extrémním podmínkám. Celodenní osvit sluncem, ve dne rozpálená krajina a v noci teploty často i pod nulou a vítr, který krajinu neustále vysušuje. A tak snad jen trocha té ranní rosy zmírňuje jejich utrpení a dlouhé čekání na krátké období dešťů, které je zde v období letních měsíců leden-únor. Kde berou sílu, aby v těchto podmínkách ještě před příchodem prvních dešťů vykvetly, je mi záhadou.

Na severu Argentiny v oblasti Toquero či Suripujilo jsme se pro změnu setkávali s rostlinami, které bychom mohli přiřadit k okruhu *L.longispina*. Zde byla přeci jen o něco bohatší vegetace než v okolí Salinas Grandes a rostliny jsme tak nacházeli často ve společnosti drobných keříků a jiné vyšší vegetace, s řídkým otrněním a více drobnými žebry.

Jak jsem již zmiňoval, jedná se o relativně snadno pěstovatelné rostliny. Aby ale byli krásně vytrněné, kompaktní a co nejvíce podobné těm v přírodě, je potřeba respektovat jejich vysokohorský původ. To znamená dopřát rostlinám maximum vzduchu, slunce, výkyvy teplot a nárazovou zálivku mimo parné dny. Ideálním řešením je tedy pařeniště s otevřenými boky s možností sundání horního krytu. Pak je možné rostlinám dopřát i maximum slunce a občasnou zálivku deštěm. Bohužel tato kultura má i svá rizika, rostliny často napadají houby, zejména z rodu *Cladosporium*, kdy se na epidermis rostlin objevují nevzhledné souvislé fleky, někdy dokonce dojde i k zaslepení růstového vrcholu. Je tedy na místě provést preventivní postřik některým ze systémových fungicidů (Askon, Swich, Revus TOP) a to ideálně v červnu, než dozrají třešně a následně v srpnu, kdy začnou růst v lese podzimní houby. Pak se nám tyto lobivie odvděčí svěží epidermis, nebývalou krásou trnů a bílými nebo barevnými květy. Byť krása květů je značně pomíjivá a většinou nevydrží déle než jedno dopoledne, stojí tyto rostliny za pozornost.

Jiří Musil

III. jarní ústecké TRNOBRANÍ 2024

V sobotu 20. dubna proběhl již třetí ročník nově zaváděné akce spolku ústeckých kaktusářů s velmi neotřelým názvem Jarní ústecké TRNOBRANÍ. První ročník se konal v roce 2022 u příležitosti 60. výročí založení klubu. Už předloni jsem velmi vážně uvažoval o návštěvě této akce, nicméně samotnému se mi nechťelo a rozhodně jsem tehdy udělal chybu, že jsem nejel aspoň sám.

Každopádně chyba byla napravena letos, kdy jsme přijali osobní pozvání činovníků ústeckého klubu a vyrazili na akci.

Samotná akce probíhá v sobotu, ale my jsme se vydali na cestu už v pátek, přeci jen to není hned za rohem. Organizátoři nám zajistili ubytování v hostelu CMYK, což je v podstatě skoro u Domu dětí a mládeže, kde celá akce probíhá. V předvečer akce jsme ještě na pozvání navštívili posezení ústeckých kaktusářů, které se ukázalo jako velmi příjemné setkání s takřka rodinou atmosférou.

Sobotní program zachovává osvědčené schéma podobných akcí. Ráno začala burza, od 11 hodin pásmo přednášek. Burzy se účastnilo asi 15 prodejců, sortiment od kaktusů přes sukulenty, keramické misky a literaturu až po biologický přípravek na ochranu rostlin. Že si tam snad každý něco mohl najít, to dokládá i nabídka pseudolithosů, což není zase tak obvyklý sortiment. Nelze ani opomenout nabídku občerstvení, které v širokém sortimentu a za příjemnou cenu zajistila členka klubu Mirka Slavíková. Burza probíhala v předsálí přednáškového sálu, světla a místa bylo dost, žádné tlačence nehrozily a bylo tedy možno poklábovat s ostatními návštěvníky akce.

V přednáškách jsme se podívali do thajských pěstíren a veletrhů zaměřených na barevné a tvarové odchylky kaktusů (Martin Tvrdík), dále na jih Argentiny za rodem Austrocactus (Miroslav Sochůrek), pak do Mexika na převážně kvetoucí rod Ariocarpus (Karel Pavlíček) a také na Kubu za revolucionáři, ale i pěknými melokaktusy (Libor Kunte). Přednášky proběhly v divadelním sále, křesla byla pohodlná, výhled dobrý.

Sečteno a podtrženo: Trnobraní se může chlubit skvělým konceptem vzniklým spojením výborných prostor pro konání akce s pestrým pásmem kratších přednášek, a to celé vynásobeno vřelým přístupem a pohostinností organizátorů. Doufejme, že se Trnobraní trvale usadí v kalendáři, vedle již zavedených akcí!

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, co se na organizaci akce podíleli, za velmi milé přijetí. A kdo se nezúčastnil, může jenom litovat a čekat na další ročník.

Jirka Konstantinovič

Kaktusaření na Domažlicku – část druhá

ZO ČOZS Kdyně odbor kaktusářů

Vznik se datuje do roku 1979. Jak jsem se již zmiňoval v minulém díle, jedná se o nástupnickou organizaci zaniklé ZO SČK Kout na Šumavě. Prvním předsedou se stal Ing. Antonín Schreiner, jednatelem byl Ing. Zdeněk Antoš., kterého v roce 1985 vystřídal Milan Kaufner. Schůze probíhaly každé třetí úterý v měsíci s výjimkou ledna, února, července a srpna v závodním klubu Modrá Hvězda ve Kdyni. Zápisy ze schůzí prováděl Josef Kraus. Organizace měla 20 členů. Programem schůzí bylo promítání spolkových diapozitivů. Zájezdy se v té době nekonaly.

Co se týká kaktusářské literatury, všichni členové odebírali časopis Kaktusy a 5 členů odebíralo slovenský časopis Kaktusy Sukulenty. Časopis Aztekia odebírali dva členové hned od jeho vzniku v roce 1978, od roku 1983 se přidali další 4 členové. Jeden člen odebíral časopis KuaS.

Od roku 1982 se začaly pořádat zájezdy po sbírkách ČSSR. V rámci zájezdů jsme navštívili sbírky u př. Rysa v Nouzově a u př. Rektorička v Dřísech. Na Českobudějovicku sbírky př. Malíka, bratří Dvořáků, př. Slaby, Pelecha a paní Krůtové. Jednotlivci navštěvovali sbírky až už v okolí (Šuster/Záluží u Plzně), tak i vzdálenější (Říha/Lysá and Labem). Přítel Pillmaier jezdil pravidelně do Košic k př. Hečkovi do botanické zahrady. V roce 1988 jsme se jako spolek zúčastnili Symposia k 20 letům trvání kaktusářů v Sezimově Ústí. Jelo 10 našich členů.

Od roku 1985 až do roku 1992 měl klub 16 členů. Dvě schůze v roce se vždy pořádaly u členů ve sbírce. Pro začínajícího kaktusáře jako jsem byl já to byla možnost vidět, jak to dělají jiní, ale také příležitost rozšířit sbírku o nové přírůstky. V pěstování se preferovala bukovka a rozpadající se žulová drť. Kaktusáři prodávali svoje přebytky obvykle v zahrádkářských prodejnách na okrese.

Někdo ve Kdyni nebo v Domažlicích. Já jsem jako dítě jezdil nakupovat na kole do Staňkova nebo jsem se cestou z hudebky stavěl v prodejně v Horšovském Týně.

V letech 1985 až 1988 fungoval v Domě dětí a mládeže v Domažlicích Kroužek mladých kaktusářů. Vedl ho Ing. Václav Pillmaier a pomáhal mu Jindřich Cozl. Z této líhně pochází mladý perspektivní kaktusář, nyní člen KK Plzeň Petr Špaček z Klenčí p/Č. V době fungování navštěvovalo kroužek cca 15 dětí. O existenci kroužku se Petr dozvěděl ve škole. Kroužek se konal jednou týdně a probírala se teorie výsevů, pěstování, ale i roubování kaktusů. V rámci kroužku měli děti možnost navštívit i sbírku Václava Pillmaiera a př. Baomy. Jak už to u dětí bývá, slabá docházka nakonec vedla k rozpadu kroužku.

Po roce 1989 jsme se začali scházet u přátel v obýváku nebo v klubovně ČOZS Kdyně. Účast na schůzích byla 10-12 členů.

V roce 1995 došlo ke změně předsedy. Pana Ing. Antonína Schreinerera vystřídal Ing. Václav Pillmaier. V seznamů předsedů spolků byl však po celá léta mylně uváděn jako předseda jednatel Milan Kaufner. Další a poslední změna proběhla v roce 2012, kdy se stal předsedou Petr Paul z Domažlic a je jím dodnes.

Samozřejmostí v době fungování spolku bylo každoroční pořádání výstav v rámci Chodských slavností v Domažlicích s tombolou a prodejem. Výstavy se pořádali nejprve na Střední zdravotnické škole, v Učňovském středisku a ke konci ve vestibulu nové Základní školy. Poslední výstava se konala v roce 1994.

V rámci spolku jsme navštívili všechna plzeňská sympozia v 90. letech.

Za zmínku stojí sbírky tehdejších členů:

Největším magnetem byla sbírka Marcela Boumy, kam se sjížděli kaktusáři nejen z Čech i známí kaktusáři z Evropy.

Florentin Mazanec z Kanic se díky příbuzným v Rakousku dostával k zajímavým, a hlavně novým kaktusům. Tato pěkná sbírka zanikla stavbou rodinného domku jeho syna na místě skleníku.

Sbírka Ing. Přemysla Strádala ze Kdyně se nacházela v místě dnešního parku u Muzea příhraničí ve Kdyni. Byl známý svými perfektními výsevy, rostliny objednával u př. Malíka z Květoslavova. V té době pěstoval ubelmánie a jiné špeky.

Jiří Kobes z Chodova měl sbírku dospělých melocactusů s cefáliemi a velké ariocarpusy. Tato sbírka zanikla přechodem na chov holubů.

Jiří Pejsar z Blížejova měl malou, ale krásnou sbírku astrophyt a echinofossulocactusů. Ve skleníku měl malý záhon s mrazuvzdornými echinocereusy. Dnes již nekaktusáři. Zmiňuji se o něm proto, že mě přivedl k pěstování kaktusů a později i do klubu.

Dále je třeba se zmínit o př. Břetislavovi Kalíškovi z Kouta n/Š, který je zároveň zakládajícím členem KK Plzeň. Pěstoval nejen kaktusy, ale měl i velkou sbírku sukulentů.

V polistopadové době postupně klesal počet členů až k dnešnímu číslu 6, z nichž 3 jsou současně členy KK Plzeň a jeden SPKS Praha. Od roku 1996 se již pravidelně nescházíme, klub existuje jen formálně. Vzájemně se však navštěvujeme ve sbírkách. V letech 2012 a 2014 jsme se sešli všech 6 členů, a to jednou u př. Krause a jednou u př. Paula

V adresáři sbírek kaktusů z roku 1986 jsou uvedeni tyto členové (přepis z adresáře):

Kaufner Milan, Kout n/Š (15 let, 7 m², Mexiko)

Mazanec Florentýn, Kanice (16 let, 30 m², bez specializace)

Ing. Pillmaier Václav, Díly (11 let, 20 m², mamilárie, lobívie)

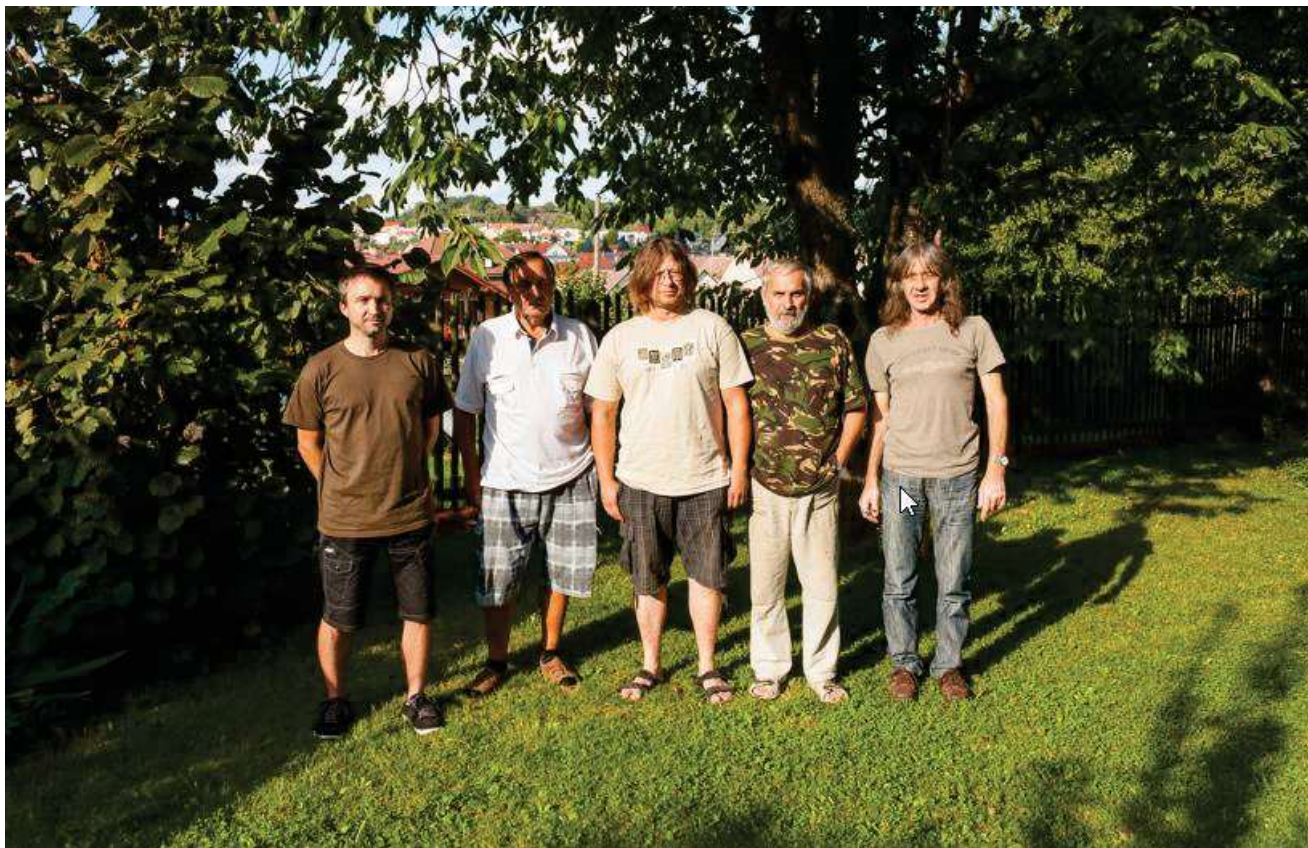
Ing. Schreiner Antonín, Kdyně (11 let, 12 m², mamilárie a jiné)



předseda Václav Pillmaier ve svém skleníku v roce 2000



Marcel Bouma ve svém skleníku v roce 2001



Setkání členů ZO ČOZS Kdyně v roce 2012 na zahradě u př. Paula (zleva Matějovič, Kraus, Halada, Paul, Kaufner)



Setkání členů ZO ČOZS Kdyně v roce 2014 u př. Krause (zleva Kaufner, Kraus, Paul, Halada, Adámek)

Za přispění Martina Halady a Petra Špačka sepsal Václav Adámek

Tip pro praxi – jmenovky.

Jmenovky jako takové, jsou neoddělitelnou součástí pěstování sukulentních rostlin. Ideální jmenovka by měla být:

- bílá (pro lepší kontrast písma)
- popsitelná obyčejnou tužkou (povrch jemně drsný)
- dostatečně tuhá,
- trvanlivá (odolná slunečnímu záření).

Jako materiál lze použít buď plast nebo hliník. Plastové jsou však často hladké a je na ně možno psát pouze lihovým popisovačem. Rovněž bývají z materiálu bez UV stabilizace a časem žloutnou a praskají. Určitým řešením jsou tištěné jmenovky na folii. Barva drží, materiál taky, písmo je velice dobře čitelné i ve více řádcích nad sebou. Jsou ale příliš tenké. Tiskárna zvládne jen určitou sílu folie. Obvykle 250 MIC. Je také třeba mít k dispozici laserovou tiskárnu anebo štítkovač samolepících štítků. Ani cena folií např. Never tear (270MIC) od Xeroxu či Synaps 250 od AGFY není zanedbatelná. Výhoda je při tištění většího množství stejných jmenovek, při tištění jednotlivých je to sporné.

Hliníkové jsou silné, trvanlivé, ale výroba je obtížnější. Nejdou stříhat nůžkami na papír. Nákup je možný, ale drahý (1 jmenovka = 1Kč). Nápis lze pouze vygravírovat, nebo použít lihový popisovač anebo ji použít jako nosič samolepícího štítku. Popisovač má sice udávanou odolnost vůči vlivu slunce a vody na nápis, ale je to pravda jen částečně. Při volné kultuře nebo zálivce horem, nápis časem degraduje.

Nápad není můj, používají ho i jiní pěstitelé. Jde o použití vyřazených hliníkových stínících žaluzií do oken. Jsou široké cca 25 mm a různě dlouhé. Jsou sice tenké, ale díky podélnému prohnutí, získáme celkem dostatečně tuhé a ohebné jmenovky. Jdou celkem dobře zapíchnout do čerstvého substrátu nebo do mezery mezi substrátem a stěnou květináče. Dají se velice snadno nastříhat na potřebnou velikost nůžkami na papír. Kladou odpor asi jako kladívková čtvrtka. Není třeba se bát, že si kromě jmenovek vyrobíte i puchýře. Materiál se dá sehnat v městských sběrných dvorech či jako odpad u firem provádějící výměnu oken a podobně. Invenci se meze nekladou. Výroba je snadná a stojí nás jen čas několika večerů. Mají však jednu malou vadu (nic není ideální). Jsou hladké a dá se na ně psát jen lihovým popisovačem. Jako barvu doporučuji bílou, slonovou kost, sv. béžovou, sv. zelenou, sv. růžovou. Stříbrné a zlaté nejsou vhodné. Povrch je drsný a nápis je málo kontrastní.

Cením si na nich kromě téměř nulové ceny (popisovač cca 60 Kč), že zůstávají i po letech ohebné. Při ohnutí při manipulaci s rostlinou nebo díky zvědavé návštěvy neodletí vršek jmenovky „do pryč“ a hoň pak ulomený kus mezi květníky, Časem bude asi docházet k odlupování svrchní barevné vrstvy žaluzie. Zatím ale drží (tři roky). Pozor také při nouzovém ošetření rostlin alkoholem proti škůdcům. Dojde ke smytí lihového nápisu.

Tož tedy tak.

Vladimír Duda.

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 150 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: kutak@plzen.eu



Lobivia ferox, Salinas Grandes, Salta, Argentina



Lobivia ferox v kultúre